

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 21CoCsp/41/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2722200505
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlatica Javorová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2722200505.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlatice Javorovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Briškovej a JUDr. Bibiány Ťažiarovej v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Prievozská 2, 821 09 Bratislava – mestská časť Ružinov, IČO: 35 724 803, zastúpeného splnomocnenkyňou: Remedium Legal, s.r.o., Prievozská 2, 821 09 Bratislava – mestská časť Ružinov, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: A. B., nar. X. XXXXX XXXX, trvalo bytom C. D. E. XX, zastúpenému advokátom: JUDr. Ján Pekar, Potočná 191/39, 909 01 Skalica, IČO: 34048944, o zaplatenie 18.914,68 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Senica z 22. apríla 2024 č. k. SI-9Csp/21/2022-226, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovaný má proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalobu zamietol; II. žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v plnom rozsahu. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy (ďalej len „Obch.z.“); § 1 ods. 2 veta prvá, § 2 písm. a/, b/, d/, § 7 ods. 1, 2 a 20, § 9 ods. 1 a 2, § 11 ods. 1 a 2, § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy (ďalej len „ZoSÚ“); § 37 ods. 1, § 39, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1 až 3, ods. 5 a 9, § 524 ods. 1 a 2, § 525 ods. 1 a 2, § 565 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy (ďalej len „O.z.“); § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení účinnom v čase postúpenia pohľadávky (ďalej len „ZoB“); § 80 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“). Vecne dôvodil, že právny predchodca žalobcu (pôvodný žalobca), obchodná spoločnosť BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, Boulevard Haussmann 1, Paríž 75009, Francúzska republika, konajúca prostredníctvom BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, pobočka zahraničnej banky, Karadžičova 2, Bratislava, IČO: 47 258 713, sa žalobou podanou na Okresnom súde Skalica dňa 13.4.2022 domáha, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť sumu 18.914,68 eur s príslušenstvom, a to z titulu neuhradeného záväzku žalovaného zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Podaním doručeným súdu dňa 6.5.2022 žalobca zobrať žalobu späť v časti úrokov z dlžnej úverovej istiny vo výške 6,90 % ročne zo sumy 18.461,16 eur od 16.11.2026 do zaplatenia. Dňa 15.8.2022 súd vydal platobný rozkaz č. k. 9Csp/21/2022-49, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 18.914,68 eur spolu s úrokom z dlžnej istiny vo výške 6,90 % ročne zo sumy 18.461,16 eur od 3.8.2019 do 15.11.2026 a s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 18.874,68 eur od 3.8.2019 do zaplatenia. Žalovaný podal proti platobnému rozkazu včas odôvodnený odpor. Právny predchodca žalobcu podanie žaloby odôvodnil tým, že dňa 13.11.2018

uzavrel ako veriteľ so žalovaným ako dlžníkom Zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa ZoSÚ, obsahom ktorej bol jeho záväzok poskytnúť žalovanému účelový spotrebiteľský úver vo výške 18.800 eur na splatenie úverov a súčasne záväzok žalovaného vrátiť poskytnutý úver spolu s dohodnutými úrokmi a poplatkami formou 96 mesačných splátok vo výške 255,38 eur so splatnosťou prvej splátky 15.12.2018. Úver poskytol žalovanému tak, že dňa 13.11.2018 previedol požadované peňažné prostriedky na účet žalovaného, čo potvrdzuje Výpis z úverového účtu žalovaného. Žalovaný svoj záväzok riadne a včas neplnil, uhradil len časť dlžnej sumy vo výške 791,14 eur, na predžalobné výzvy nereagoval. V dôsledku neplnenia dohodnutých splátok zo strany žalovaného právny predchodca žalobcu vyhlásil dňa 2.8.2019 mimoriadnu splatnosť úveru podľa bodu 3.1. časti 3. Úverovej zmluvy. Neuhradené záväzky žalovaného po lehote splatnosti boli ku dňu podania žaloby v celkovej výške 18.914,68 eur, z toho 18.461,16 eur z titulu zvyšku dlžnej úverovej istiny, 413,52 eur z titulu dlžných úrokov z úveru, 40 eur z titulu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky. Okrem toho je žalovaný povinný zaplatiť úroky z dlžnej istiny vo výške 6,90 % ročne zo sumy 18.461,16 eur od 3.8.2019 až do zaplatenia a úroky z omeškania. V rámci čiastočného späťvzatia žaloby právny predchodca žalobcu doplnil, že dodržal postup v zmysle ust. § 53 ods. 9 O.z., keďže oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru nebolo prvým upozornením žalovaného na nesplácanie úveru. Žalovaného viackrát upozorňoval na existenciu dlhu a vyzýval na jeho splatenie telefonicky aj písomne. Zaslal žalovanému výzvu pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti, a to dňa 2.7.2019 spolu s informáciou o tom, že v prípade neuhradenia dlžnej sumy bude veriteľ požadovať splatenie celej nesplatennej časti úveru vrátane príslušenstva. Žalovaný sa dostal do omeškania nezaplatením mesačnej splátky splatnej k 15.4.2019.

Žalovaný s podanou žalobou nesúhlasil. V odpore proti platobnému rozkazu uviedol, že právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným je spotrebiteľský. Poukázal na ustanovenia ZoSÚ, konkrétne § 7 a § 11 ods. 2, pričom uviedol, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, pretože došlo k hrubému porušeniu povinnosti odbornej starostlivosti zo strany veriteľa (§ 11 ods. 2 ZoSÚ), z ktorého dôvodu nie je oprávnený požadovať jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. Úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov aj z dôvodu, že v zmluve sa nenachádza údaj o dobe trvania zmluvy formulovaný zákonným spôsobom. Žalovaný ďalej namietal proti bodu 3.1 úverovej zmluvy, keď zakomponovaním daného zmluvného dojednania do úverovej zmluvy došlo k zhoršeniu jeho postavenia, dojednanie ponecháva výlučne na vôli banky určenie lehoty a účinnosti mimoriadnej splatnosti úveru. Úverová zmluva bola vopred pripravená, žalovaný nemohol ovplyvniť jej obsah. Skontroloval si len osobné údaje, pracovníčka mu ukazovala, kde sa má podpísať. Pani na pobočke skonštatovala, že má ešte jeden úver v F. G., potom čakali, či bude úver schválený. Zmluvné dojednanie v úverovej zmluve podľa bodu 3.1 písm. a/ predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá je neplatná. Nikdy mu nebolo doručené oznámenie žalobcu o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru, zásielku prevzala iná osoba, javí sa, že sa tam nachádza údaj „matka“ a podpis. Doteraz tak nedošlo k relevantnému právnomu úkonu, ktorý by predstavoval vyhlásenie mimoriadnej splatnosti, žaloba je v časti nesplatených splátok nedôvodná. Žalobu žiadal zamietnuť aj v časti zmluvných úrokov. Vzniesol námietku premlčania v časti splátok uplatnených v rámci žaloby splatných do 13.4.2019. Ďalej namietal proti započítaniu príslušenstva do istiny, zmluvné dojednanie, podľa ktorého by sa úroky alebo poplatky mali stať súčasťou istiny, je v rozpore s výslovným znením zákona (§ 121 ods. 3 O.z.), ktoré je sankcionované absolútnou neplatnosťou. Náklady súvisiace s uplatnením pohľadávky vo výške 40 eur považoval za nepreukázané. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistil skutkový stav veci: Na základe Zmluvy o spotrebiteľskom úvere a Zmluvy o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydaní kreditnej karty a rámcovej zmluvy o poskytovaní platobných služieb zo dňa 13.11.2018 (ďalej len „Zmluva“) poskytol právny predchodca žalobcu BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA ako veriteľ žalovanému ako dlžníkovi účelový úver (splatenie úverov) vo výške 18.800 eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať v 96 mesačných splátkach v sume 255,38 eur, splatných 15. deň v mesiaci, celkovo mal zaplatiť sumu 24.516,48 eur. V Zmluve bola uvedená fixná úroková sadzba vo výške 6,90 %, ročná percentuálna miera nákladov vo výške 7,12 %, priemerná RPMN 8,69 %, termín konečnej splatnosti úveru 15.11.2026. V deň uzavretia zmluvy dlžník podpísal aj dohodu o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov. V rámci osobného dotazníka je uvedené pri žiadateľovi (žalovaný), že jeho čistý mesačný príjem je 525 eur a výška mesačných platieb (nájom, plyn, elektrina a pod.) je 64 eur, iné príjmy ani výdavky v dotazníku uvedené nie sú.

Podľa bodu 3.1. písm. a/ Zmluvy, v prípade, ak Klient nespláca poskytnutý Úver/Revolvingový úver riadne a včas, ak klient poskytol banke nepravdivé údaje, ak bolo na majetok Klienta alebo manžela/ku Klienta začaté exekučné konanie, ak Klient riadne a včas nespláca svoje ďalšie záväzky voči Banke alebo iným veriteľom, je Banka oprávnená: a/ vyhlásiť mimoriadnu splatnosť Úveru/Revolvingového

úveru, t.j. požadovať splatenie Úveru/Revolvingového úveru vrátane príslušných úrokov a poplatkov v lehote a s účinnosťou, ktorú Banka určí v oznámení o vyhlásení mimoriadnej splatnosti.

Z výpisu z úverového účtu žalovaného súd zistil, že žalovanému bola vyplatená celá suma úveru vo výške 18.800 eur prevodom na účet žalovaného dňa 13.11.2018. Žalovaný vykonal len jedinú úhradu vo výške 791,14 eur dňa 14.3.2019. Ku dňu 1.8.2019 bola celková dlžná suma vo výške 18.914,68 eur, z toho istina 18.461,16 eur, úroky 413,52 eur a náklady spojené s uplatnením pohľadávky vo výške 40 eur. Vo výzve na zaplatenie dlžnej čiastky úveru z 2.7.2019 právny predchodca žalobcu žalovanému oznámil, že aj napriek opakovaným výzvam na úhradu omeškaných splátok úver nie je riadne a včas splácaný, aktuálna dlžná čiastka je 806,14 eur vrátane príslušenstva. Zároveň žalovaného upozornil, že pokiaľ nedôjde k okamžitej úhrade, bude požadovať splatenie celej nesplatennej časti úveru vrátane príslušenstva. Podľa fotokópie hromadného podacieho hárku, výzva bola žalovanému zaslaná dňa 3.7.2019 a doručená bola dňa 8.7.2019.

Listom z 5.8.2019 - Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru č. 42769165010005, Predžalobná výzva veriteľ vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 2.8.2019. Právny predchodca žalobcu vyzval žalovaného, aby uhradil dlh vo výške 18.914,68 eur na účet uvedený v oznámení s upozornením, že odo dňa 3.8.2019 je účtovaný aj úrok z omeškania. Podľa fotokópie doručky, oznámenie bolo zaslané žalovanému na adresu trvalého pobytu uvedenú v Zmluve, pričom prevzaté bolo dňa 8.8.2019 a v časti doručky určenej pre podpis prijímateľa je uvedený nečitateľný podpis s poznámkou „matka“.

V podaní z 28.10.2022 právny predchodca žalobcu v nadväznosti na odpor žalovaného v súvislosti s overovaním bonity klienta uviedol, že schopnosť klienta splácať úver žalobca posudzoval samostatne na základe informácií o konkrétnom žiadateľovi a jeho finančnej situácii (príjmy, výdavky, rodinný stav, spôsob bývania, počet vyživovaných osôb a iné) uvádzaných pri žiadosti o úver. Každá takáto žiadosť o poskytnutie úveru je vyhodnocovaná individuálne a na základe všetkých údajov uvedených v zmluve, a to automatizovaným systémom posúdenia žiadosti, ktoré je nastavené tak, aby boli preverené všetky informácie prostredníctvom internetových stránok, pričom sa využívajú najmä stránky telekomunikačných spoločností, obchodný register, živnostenský register, kontrola OP na stránke Ministerstva vnútra SR, v úverovom registri SOLUS, NRKI a overenie v Sociálnej poisťovni. Veriteľ pred poskytnutím úveru požadoval od žalovaného, aby mal dostatočné zabezpečenie úveru, teda trvalý zdroj príjmu, v príjme musel obsiahnuťé životné minimum v danom období a mesačnú splátku v stanovenej výške spolu s ďalšími jeho záväzkami. Ohľadom nákladov spojených s uplatnením pohľadávky poukázal na bod 3.2. úverovej zmluvy. Právny predchodca žalobcu taktiež nesúhlasil, že by mal byť nárok v akejkoľvek časti premlčaný, predložil súdu výzvu na úhradu dlhu spolu s doručenkou, čím preukázal splnenie podmienky pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 O.z.. Mal za to, že zmluva bola dojednaná v súlade s právnymi predpismi účinnými v čase jej uzatvárania, neobsahuje žiadne neprijateľné podmienky a zároveň obsahovala všetky zákonom požadované náležitosti v zmysle ZoSÚ. K podaniu doložil generálny výpočet nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, ktoré musí žalobca vynaložiť v prepočte na jedného klienta. Právny predchodca žalobcu nesúhlasil so záverom o neprijateľnosti zmluvnej podmienky upravujúcej vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru. Žiadny právny predpis nestanovuje primerané znenie zmluvy upravujúcej možnosť predčasného zosplatenia úveru.

Zmluvou o postúpení pohľadávok z nesplácaných úverov z 21.6.2023 postúpila obchodná spoločnosť BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA ako postupca svoju pohľadávku voči žalovanému na žalobcu ako postupníka, ako to vyplýva z prílohy k predmetnej zmluve. Nakoľko k postúpeniu pohľadávky došlo po začatí konania a postupník súhlasil so vstupom do tohto konania na miesto žalobcu (č.l. 135 spisu), súd prvej inštancie uznesením č.k. SI-9Csp/21/2022-162 zo dňa 6.9.2023 v súlade s § 80 CSP pripustil, aby do konania na miesto žalobcu vstúpila spoločnosť EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35 724 803, so sídlom Bratislava, Prievozská 2. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 27.9.2023.

Ku skúmaniu bonity klienta sa žalobca vyjadril v písomnom podaní z 20.11.2023. Poukázal na príslušné ustanovenia ZoSÚ (§ 7 ods. 1, 2, 16, 17, 19 a ods. 20) a § 2 Opatrenia Národnej banky Slovenska č. 10/2017 v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy. Veriteľ je pri posudzovaní spotrebiteľa splácať úver povinný brať do úvahy dobu, na ktorú sa úver poskytuje, príjem spotrebiteľa, údaje o existujúcich záväzkoch získané z jedného alebo viacerých registrov a výšku nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa. Na účel vypočítania týchto nákladov musí veriteľ poznať údaje o rodinnom stave a počte vyživovaných osôb, tento údaj poskytuje spotrebiteľ. Veriteľ je povinný vypočítať limit pre ukazovateľ schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver (DSTI) z údajov podľa § 7 ods. 20 ZoSÚ. K podaniu doložil výstupy z interných aplikácií postupcu. Existujúce záväzky spotrebiteľa veriteľ overil dopytom do úverového registra dňa 13.11.2018, z ktorého zistil, že spotrebiteľ nemal žiadne záväzky.

V rámci výpočtu DSTI postupca počítal s mesačným úverovým zaťažením vo výške 255,38 eura, ktoré predstavovalo splátku novoposkytnutého úveru. V osobnom dotazníku žalovaný uviedol čistý mesačný príjem 525 eur, príjem bol overený dopytom do Sociálnej poisťovne. V rámci nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb postupca bral do úvahy životné minimum spotrebiteľa 205,07 eur, nakoľko táto suma bola vyššia ako suma výdavkov uvedená žalovaným (64 eur). Výsledkom výpočtu DSTI bola hodnota 0,79, pričom ku dňu poskytnutia úveru nesmel prekročiť hodnotu 0,8. Právny predchodca žalobcu pred poskytnutím úveru riadne overil schopnosť spotrebiteľa splácať poskytnutý úver v súlade s príslušnými ustanoveniami ZoSÚ, pričom dospel k záveru, že žalovaný je ku dňu vykonania overenia schopný splácať úver za dohodnutých podmienok. Dodal, že skúmanie bonity spotrebiteľa je otázkou odbornou, prípadná povinnosť súdu preskúmať splnenie tejto povinnosti je limitovaná na samotný prieskum. Poukázal tiež, že je to žalovaný, ktorý je ako spotrebiteľ povinný uvádzať pravdivé a úplné údaje vo svojej žiadosti o úver, veriteľ má len limitované možnosti, ako overiť spotrebiteľom uvádzané údaje. V tejto súvislosti žalobca citoval z judikatúry krajských súdov (uznesenie KS Prešov sp. zn. 10CoCsp/20/2021 z 13.9.2022, rozsudok KS v Banskej Bystrici sp. zn. 43CoCsp/38/2022 z 12.1.2023, uznesenie KS Prešov sp. zn. 10CoCsp/3/2022 z 9.2.2023).

Žalovaný pred súdom vypovedal, že celkové vybavenie úveru na pobočke v Bratislave netrvalo viac ako 20 minút. Nemusel dokladať pracovnú zmluvu, len posledné tri výplatné pásky. Na internete boli základné informácie, elektronický prvotný dotazník, následne dostal ponuku na predvolanie na pobočku. Pani vyplnila údaje do počítača, dala mu podpísať úverovú zmluvu, čakalo sa asi 10 minút na schválenie a na druhý deň ráno prišli peniaze na účet. Príjmy uvádzal tie, čo boli na výplatnej páske asi 530 eur a výdavky mal asi 64 eur na stravu, 50 eur dával na domácnosť a 100 eur boli náklady na pohonné hmoty. V tom čase mal už iný úver v F. G. vo výške 18.500 eur, o tejto skutočnosti pracovníčku informoval. S podrobným obsahom zmluvy ho neoboznámili, o úvere vedel základné informácie. Úver potreboval kvôli zlej finančnej situácii v rodine, mali exekúciu na dom. Listina o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru jemu osobne nebola doručená, na doručení je podpis jeho mamy, v tom čase nemala splnomocnenie na preberanie zásielok. Úver v F. G. je splácaný ručiteľom. Úverom od žalobcu neboli splatené iné úvery, k účelu uvedenému v zmluve sa nevie vyjadriť. Úver nespláca z dôvodu finančnej situácie.

Súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná, nakoľko žalobca v konaní nie je aktívne vecne legitimovaný. Súd mal vykonaným dokazovaním preukázané, že žalovaný nárok vznikol z úverovej zmluvy uzavretej dňa 13.11.2018 medzi žalovaným ako dlžníkom a bankovým subjektom BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, konajúcej prostredníctvom BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, pobočka zahraničnej banky, IČO: 47 258 713 ako veriteľom, na základe ktorej banka poskytla žalovanému spotrebiteľský úver vo výške 18.800 eur s uvedením účelu, a to splatenie úverov. Súd mal v konaní preukázané, že na základe Zmluvy plnil veriteľ, ktorý poskytol žalovanému úver v plnej výške prevodom na účet žalovaného dňa 13.11.2018. Žalovaný si svoje povinnosti z uzavretej zmluvy neplnil riadne, keď neuhradil zmluvne dohodnuté splátky úveru včas a v plnej výške. Z výpisu z úverového účtu žalovaného mal súd preukázané, že žalovaný uhradil len jedinou splátku vo výške 791,14 eur dňa 14.3.2019, teda do omeškania sa dostal prvýkrát hneď s prvou splátkou splatnou 15.12.2018. Nakoľko žalovaný porušil svoje zmluvné povinnosti, výzvou zo dňa 2.7.2019 veriteľ (právny predchodca žalobcu) vyzval žalovaného na okamžitú úhradu dlžnej čiastky 806,14 eur s upozornením, že ak nedôjde k úhrade omeškaných splátok, bude požadovať splatenie celej nesplatennej časti úveru vrátane príslušenstva. Žalovaný dlžnú sumu ani na výzvu neuhradil, preto listom z 5.8.2019 právny predchodca žalobcu oznámil žalovanému, že vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 2.8.2019. Súčasťou oznámenia je výzva dlžníkovi, aby uhradil dlh vo výške 18.914,68 eur. Po predčasnom zosplatnení úveru žalovaný neuhradil žiadnu čiastku. Veriteľ v oznámení o zosplatnení len vyčíslil celkový dlh žalovaného sumou 18.914,68 eur s tým, že pozostáva z istiny vo výške 18.461,16 eur, dlžných úrokov, poplatkov a poistného vo výške 413,52 eur a nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40 eur. V oznámení o zosplatnení nie je uvedené, pre ktorú dlžnú splátku veriteľ pristúpil k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti celého úveru.

Z hľadiska právneho posúdenia Zmluvy medzi stranami nebolo sporné, že Zmluva má charakter spotrebiteľskej zmluvy v zmysle ustanovenia § 52 a nasl. O.z., nakoľko právny predchodca žalobcu konal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti ako dodávateľ a žalovaný mal postavenie spotrebiteľa, nakoľko pri uzatváraní a plnení Zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a z uvedeného dôvodu je na daný vzťah potrebné aplikovať všetky ustanovenia týkajúce sa ochrany spotrebiteľa. Súd po posúdení obsahu zmluvy dospel k záveru, že obsahuje všetky podstatné náležitosti vyžadované ZoSÚ.

Žalovaný vo svojich vyjadreniach okrem iného namietal aktívnu vecnú legitimáciu žalobcu v konaní s tým, že rozhodnutím o pripustení žalobcu do konania súd nie je viazaný, nakoľko o zmene strany sporu bolo

rozhodnuté na základe neúplného dokazovania. K uvedenému súd poznamenáva, že predpokladom pre vyhovie návrhu v zmysle § 80 CSP je preukázanie formálnych podmienok, a to existencia návrhu žalobcu na zmenu strany sporu, zistenie, že nastala právna skutočnosť, s ktorou právne predpisy spájajú prevod alebo prechod práv alebo povinností na iného, ďalej že sa táto právna skutočnosť týka práva alebo povinnosti doterajšej strany sporu, že táto skutočnosť nastala po začatí konania, a napokon, že nadobúdateľ práva súhlasí so vstupom do konania, ak má nastúpiť na miesto doterajšieho žalobcu. V štádiu, pri ktorom súd posudzuje splnenie uvedených predpokladov, skúma tvrdenia, z ktorých sa vyvodzuje opodstatnenosť takéhoto procesného návrhu, len z hľadiska ich možnosti (spôsobilosti) vyvolať tvrdý právny účinok - prevod alebo prechod práva na iného. Avšak samotné posúdenie toho, či k prevodu alebo prechodu práva skutočne došlo, je vyhradené až rozhodnutiu vo veci samej (pri skúmaní vecnej legitímácie účastníka konania). Keďže v danom prípade boli v čase rozhodovania súdu splnené všetky podmienky uvedené v ustanovení § 80 CSP, nebol dôvod návrhu žalobcu na zmenu strany sporu nevyhovieť. Otázkou, či je žalobca skutočne nositeľom žalobou uplatneného práva a či toto právo platne nadobudol od právneho predchodcu, sa súd v rámci rozhodovania o zmene strany sporu nezaoberal, lebo sa týka až posúdenia veci samej.

Pred preskúmaním uplatňovaného nároku súd priorityne skúmal, či subjekty vystupujúce ako strany konania sú skutočne účastníkmi hmotnoprávneho vzťahu, z ktorého žalobca odvodzuje svoje subjektívne práva. Vecná legitímácia predstavuje hmotnoprávny vzťah účastníka konania k prejednávanej veci a má ju iba ten, kto je subjektom hmotnoprávneho vzťahu, o ktorom sa v konaní rozhoduje. Účastník konania, ktorý je nositeľom subjektívneho práva z hmotnoprávneho vzťahu, má aktívnu legitímáciu. Súd návrhu vyhovie len vtedy, ak žalobca preukáže, že má subjektívne právo na plnenie uplatnené v konaní, teda že je nositeľom toho hmotnoprávneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide. V danom spore žalobca tvrdí, že je nositeľom práva na vymáhanie nárokov zo Zmluvy, a to z titulu nadobudnutia pohľadávky zo Zmluvy jej postúpením od pôvodného veriteľa. Postúpenie pohľadávky (cesia) spočíva v tom, že do existujúceho záväzku namiesto doterajšieho veriteľa (postupcu, cedenta) vstúpi nový veriteľ (postupník, cesionár) na základe zmluvy uzavretej medzi nimi. Postúpením pohľadávky teda dochádza k zmene v osobe veriteľa tak, že novým veriteľom sa stane postupník a nadobúda pohľadávku s príslušenstvom a právami s ňou spojenými.

Súd ďalej osobitne skúmal, či pred postúpením pohľadávky na žalobcu došlo k zákonnému vyhláseniu mimoriadnej splatnosti ako podmienky postupiteľnosti pohľadávky na tretiu osobu. Z povahy spotrebiteľských zmlúv vyplýva, že nesmú obsahovať neprímerané podmienky, t. j. ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Súd sa zaoberal zmluvnou podmienkou upravujúcou možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru (uvedenú v bode 3.1. písm. a/ Zmluvy), pričom uzavrel, že je potrebné ju považovať za platnú. Podľa názoru súdu nespôsobuje hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. S poukazom na ust. § 53 ods. 9 O.z. nie je formulácia zmluvnej podmienky totožná so znením citovaného zákonného ustanovenia, uvedené však podľa názoru súdu nespôsobuje jej neplatnosť pre neprímerané odchylenie sa zákonných ustanovení O.z. v neprospech spotrebiteľa. Súd zdôraznil, že základným cieľom ust. § 53 ods. 9 O.z. je možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru v prípade neplnenia splátok úveru, ktorá podmienka je uvedená aj v predmetnej zmluvnej podmienke upravenej v Zmluve. Citované zákonné ustanovenie totiž upravuje podmienky, za ktorých možno vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru a až v prípade, že tieto podmienky nebudú splnené, je možné posúdiť, či je zosplatnenie dlhu platné.

Súd však konštatoval, že v danom prípade nebol zachovaný postup v zmysle ustanovení § 53 ods. 9 a § 565 O.z., keď vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že oznámenie o zosplatnení úveru sa dostalo do dispozičnej sféry žalovaného (hoci bolo zaslané na adresu žalovaného uvedenú v Zmluve, ktorá je zároveň adresou jeho trvalého pobytu). Z fotokópie doručky k predmetnému oznámeniu (č.l. 26-27) je zrejmé, že zásielku prevzala iná osoba (pravdepodobne matka, avšak bez jej určenia ako kontaktnej osoby), čo svedčí záveru o neúčinnosti zosplatnenia úveru, resp. neúčinnosti doručenia výzvy na zaplatenie dlhu pred postúpením pohľadávky. V súvislosti s poukazom žalobcu na ustanovenie § 2 ods. 7 zákona č. 324/2011 Z. z. o poštových službách, podľa ktorého je oprávneným prijímateľom osoba, ktorá je v mene adresáta oprávnená prevziať poštovú zásielku, súd konštatuje, že žalobca nepreukázal, že tretia osoba (v danom prípade matka) mala splnomocnenie prebrať v mene žalovaného poštovú zásielku (§ 32 ods. 1 písm. c/ citovaného zákona). Súd dodáva, že za účelom preukázania uvedenej skutočnosti žalobca nenavrhol vykonať žiadne dokazovanie.

Nakoľko právny predchodca žalobcu vyzval žalovaného na úhradu celého úveru, nemožno uvažovať o tom, že by došlo k platnému postúpeniu len časti pohľadávky banky, ktorá bola splatná ku dňu jej postúpenia, a to pre absenciu výzvy v zmysle ust. § 92 ods. 8 ZoB, ktorá by obsahovala špecifikáciu

tejto splatnej časti pohľadávky. Aktuálna rozhodovacia prax pripúšťa, aby za výzvu na plnenie podľa § 92 ods. 8 ZoB bolo možné považovať aj oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti za súčasnej podmienky, že jeho obsahom je zároveň výzva dlžníkovi na zaplatenie konkrétne určeného dlhu a ak je toto oznámenie dlžníkovi doručené. Relevantným je obsah oznámenia o predčasnej splatnosti. Oznámenie veriteľa o vyhlásení mimoriadnej splatnosti (celého) úveru z 5.8.2019 vzhľadom na jeho obsah nemožno považovať za výzvu dlžníkovi na úhradu časti (splatnej) pohľadávky.

ZoSÚ vyžaduje skúmanie bonity klienta s odbornou starostlivosťou, t. j. vyžaduje vyšší stupeň obozretnosti a odbornosti. Zákonnú podmienku uvedenú v ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ, t. j. „s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver“, je potrebné vykladať tak, že nepostačuje zo strany spotrebiteľa len uvedenie výšky príjmov a výdavkov, ale od veriteľa sa vyžaduje, aby poskytnuté informácie analyzoval a vyhodnocoval. Dôraz pri posúdení úverovej schopnosti je pritom kladený na pomer medzi príjmami a výdavkami spotrebiteľa a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, aká bude potrebná pre splácanie úveru. Pri posudzovaní budúcej schopnosti spotrebiteľa splácať úver sa vychádza z existujúceho stavu a prezumpcie jeho zachovania do budúcnosti. Nejde pritom o získanie stopercentnej istoty, že úver bude v budúcnosti splatený, pretože nie je napríklad možné s istotou vylúčiť, že spotrebiteľ dostane výpoveď z pracovného pomeru, dlhodobo ochorie a podobne. Cieľom zákonodarcu bolo efektívne zamedziť predlžovaniu spotrebiteľov, ktorí nie sú schopní svoje záväzky riadne splácať. Pri získavaní relevantných informácií pritom veriteľ musí vychádzať nielen z informácií dodaných spotrebiteľom (ktoré majú byť aj preukázané relevantnými listinami), ale aj z informácií, ktoré veriteľ získava z iných dostupných zdrojov tak, aby získal objektívny obraz o finančnej situácii spotrebiteľa. Je povinnosťou veriteľa takto získané informácie zhromaždiť, vyhodnotiť ich dostatočnosť a rozhodnúť, či a ktoré informácie je nevyhnutné ďalej overovať. Za dostatočné sa považujú iba také informácie o príjmoch a výdavkoch, z ktorých je veriteľ schopný získať objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii. Spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje. Táto povinnosť však nezbavuje veriteľa konať s odbornou starostlivosťou, teda vyžiadať si od spotrebiteľa potrebné informácie, aktívne si zabezpečovať ďalšie primerané a objektívne zistiteľné informácie o spotrebiteľovi a takto získané informácie riadne vyhodnotiť. Schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver tak treba chápať ako situáciu, keď v závislosti na frekvencii splácania zostane spotrebiteľovi v jeho osobnom a domácom rozpočte dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať splátku v predpokladanej výške. Preto dodávateľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov osobný a domáci rozpočet, a to ako stranu príjmov, tak stranu výdavkov, a to vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver. Analýza iba niektorej zo strán rozpočtu sama o sebe k posúdeniu úverovej schopnosti nepostačuje.

V listine označenej ako Osobný dotazník (č.l. 21, č.l. 207) sa síce uvádzajú údaje o žalovanom, pokiaľ ide o jeho príjmy a výdavky, čo však nie je postačujúce. Žalobca preukázal, že disponoval údajom o výške príjmu žalovaného, avšak nepreukázal, že za účelom posudzovania bonity od žalovaného právny predchodca žalobcu vyžiadal dostatočné doklady preukazujúce jeho výdavky. Podľa uvedeného listinného dôkazu (Osobný dotazník) žalobca síce mal vedomosť o výdavkoch žalovaného 64 eur, avšak nezisťoval, či na jeho strane neexistujú žiadne iné relevantné výdavky, týkajúce sa priamo jeho osoby (napr. strava, výdavky na domácnosť a pod.).

Spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje, avšak táto povinnosť nezbavuje veriteľa konať s odbornou starostlivosťou, teda vyžiadať si od spotrebiteľa potrebné informácie, aktívne si zabezpečovať ďalšie primerané a objektívne zistiteľné informácie o spotrebiteľovi a takto získané informácie riadne vyhodnotiť. Veriteľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov osobný rozpočet, a to ako stranu príjmov, tak stranu výdavkov, a to vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver (t. j. konkrétne príjmy, konkrétne náklady na bývanie, dopravu, domácnosť, stravu, príp. nezaopatrené deti). ZoSÚ vyžaduje skúmanie bonity klienta s odbornou starostlivosťou, t. j. vyžaduje vyšší stupeň obozretnosti a odbornosti. Zákonnú podmienku uvedenú v § 7 ods. 1 ZoSÚ, t. j. „s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver“, je potrebné vykladať tak, že nepostačuje zo strany spotrebiteľa len uvedenie výšky príjmov a výdavkov, ale od veriteľa sa vyžaduje, aby poskytnuté informácie analyzoval a vyhodnocoval. Pri získavaní relevantných informácií pritom veriteľ musí vychádzať nielen z informácií dodaných spotrebiteľom (ktoré majú byť aj preukázané relevantnými listinami), ale aj z informácií, ktoré veriteľ získava z iných dostupných zdrojov tak, aby získal objektívny obraz o finančnej situácii spotrebiteľa.

S poukazom na uvedené súd prvej inštancie dospel k záveru, že právny predchodca žalobcu pred uzatvorením Zmluvy nepostupoval dôsledne podľa príslušných ustanovení ZoSÚ (§ 7) pri posudzovaní schopnosti spotrebiteľa (žalovaného) splácať spotrebiteľský úver. Súd mal preukázané tvrdenie

žalovaného, že pred uzavretím Zmluvy veriteľ mal vedomosť o existencii ďalšieho záväzku žalovaného voči F. G. zo zmluvy o úvere, s výškou mesačnej splátky 256 eur a zostatkom úveru vo výške 17.916 eur (čo vyplýva z Dodatku k osobnému dotazníku, ako aj z evidovanej sumy celkového dlhu žalovaného vo výške 36.716 eur, t.j. súčet všetkých súm uvedených v bankovom registri na meno žalovaného), kde je okrem sumy poskytovaného úveru (18.800 eur) zahrnutá aj suma zostatku úveru z F. G.. Potom ale nie je zrejmé, prečo veriteľ do výpočtu ukazovateľa schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver nezahrnul výšku tohto iného záväzku spotrebiteľa (§ 7 ods. 20 ZoSÚ). Žalobca v podaní z 20.11.2023 pri výpočte limitu ukazovateľa schopnosti splácať uvažoval len s výškou splátky poskytnutého úveru, nezohľadnil výšku existujúcich záväzkov spotrebiteľa. Tvrdil, že existujúce záväzky spotrebiteľa boli overené dopytom do úverového registra dňa 13.11.2018 s negatívnym výsledkom, avšak z neskôr doložených listinných dôkazov vyplynul opak. Súd poukázal na listinu označenú ako Osobný dotazník vyhotovený v deň poskytnutia úveru (č.l. 21, č.l. 207), ktorý neobsahuje všetky relevantné informácie týkajúce sa schopnosti žalovaného ako dlžníka splácať úver. Podľa názoru súdu tak právny predchodca žalobcu nemal k dispozícii všetky údaje o výdavkoch žalovaného (ako ani doklady o nich), čím hrubým spôsobom porušil svoje povinnosti stanovené v ustanovení § 7 ods. 1 ZoSÚ. Porušenie povinnosti právneho predchodcu žalobcu ako veriteľa spočíva v tom, že nepostupoval v zmysle citovaného ustanovenia, keď posudzoval schopnosť žalovaného splácať úver bez riadnych údajov o jeho výdavkoch a bez dokladov o nich. Vzhľadom na uvedené mal súd za to, že právny predchodca žalobcu pred uzavretím zmluvy neposúdil s odbornou starostlivosťou schopnosť žalovaného splácať spotrebiteľský úver, preto aj na základe tejto skutočnosti nebol oprávnený vyžadovať jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru (§ 11 ods. 2 ZoSÚ).

Pokiaľ nebola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru zákonným spôsobom, pohľadávka veriteľa nie je postupiteľná, nakoľko tomu bráni ustanovenie § 525 ods. 1 O.z. a § 17 ods. 1 ZoSÚ. Ak určitá pohľadávka nie je postupiteľná, postúpenie je objektívne neprípustné, potom jej postúpenie je svojim obsahom a účelom v priamom rozpore so zákonom a je neplatné podľa ust. § 39 O.z., a to nielen medzi účastníkmi zmluvy o postúpení, ale aj voči dlžníkovi. Vzhľadom na to, že žalobca platne nenadobudol žalovanú pohľadávku, nie je aktívne vecne legitimovaný v predmetnom spore, z ktorého dôvodu súd žalobu zamietol.

Z vyššie uvedených dôvodov bolo nadbytočným zaoberať sa aj ďalšími námietkami žalovaného proti uplatnenému nároku, najmä skúmaním dôvodnosti nároku na zaplatenie príslušenstva pohľadávky (t.j. úrokov a nákladov spojených s uplatnením pohľadávky), ako ani argumentáciou žalovaného týkajúcou sa premlčania časti žalovaného nároku, nakoľko pre zamietnutie žaloby bol postačujúci záver o nedostatku aktívnej vecnej legitimácie žalobcu.

O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP tak, že nárok na plnú náhradu trov konania priznal žalovanému proti žalobcovi, nakoľko žalovaný bol v spore úspešný v celom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd samostatným uznesením v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

2. Proti tomuto rozsudku v celom jeho rozsahu podal včas odvolanie žalobca, s návrhom na jeho zmenu vyhovením žalobe v plnom rozsahu, resp. jeho zrušením a vrátením veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Uviedol odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP. Dôvodil, že súd v bode 29. odôvodnenia a nasl. napadnutého rozsudku o. i. uvádzal, že zistil skutkový stav, podľa ktorého v oznámení o zosplatnení nie je uvedené, pre ktorú dlžnú splátku veriteľ pristúpil k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti celého úveru. V tejto súvislosti považuje žalobca za nevyhnutné uviesť, aj keď sa jedná z hľadiska dôvodov zamietnutia žaloby o otázku parciálnu, že žiaden zákon neukladá veriteľovi v zosplatňujúcom úkone uvádzať splátku, pre ktorú k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti došlo. Nakoľko však súd toto skutkové zistenie ďalej v texte odôvodnenia nerozvinul, je potrebné považovať zosplatňujúci úkon – z hľadiska obsahových náležitostí – za perfektný právny úkon, nakoľko (ako súd ďalej uvádza) posúdenie platnosti vyhlásenia splatnosti je právnym posúdením súdu, teda veriteľ nie je povinný skutkovo vymedziť splátku, pre ktorú k zosplatneniu došlo (skutkové tvrdenie), ale súd v zmysle zásady iura novit curia je povinný si ustáliť, či boli splnené zákonné podmienky (právne posúdenie). Súd ďalej konštatuje, že nebol zachovaný postup v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 O.z., keď vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že oznámenie o zosplatnení úveru sa dostalo do dispozičnej sféry žalovaného. Súd konštatoval, že žalobca nepreukázal, že tretia osoba (matka) mala splnomocnenie preberať v mene žalovaného poštové zásielky. Podľa uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „NS SR“) z 25.4.2016, sp. zn. 3Obdo/28/2016: „Ak adresát zásielky splnomocnil na jej prevzatie inú osobu, považuje sa zásielka za doručенú okamihom, kedy ju prevzal splnomocnenec adresáta. Splnomocnením na preberanie písomností preberá na seba ich adresát aj

zodpovednosť za následky spojené s prevzatím zásielky prostredníctvom splnomocnenca (plynutie lehoty na splnenie povinnosti, plynutie lehoty na podanie opravného prostriedku, a pod.).“ Podľa Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ÚS SR“) z 24.8.2011 sp. zn. II. ÚS 363/2011, v ktorom ÚS SR dospel k záveru, že pokiaľ sťažovateľ splnomocnil vo svojom mene na preberanie poštových zásielok vrátane zásielok určených do vlastných rúk splnomocnenca, musí znášať aj následky spojené s právnymi účinkami ich riadneho doručenia, resp. so začatím riadneho plynutia lehôt na podanie zákonom prípustných opravných prostriedkov, tak ako keby si bol tieto prevzal osobne. Podľa čl. 2 ods. 2 CSP „Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.“ Podľa § 151 ods. 2 CSP „Ak strana poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné.“ V konaní bolo nesporne preukázané, že veriteľ doručoval zásielku na zmluvne dohodnutú adresu dlžníka. V tejto súvislosti žalobcovi nie je zrejmé, akým spôsobom mal žalobca dokazovať negatívnu skutočnosť. Podľa názoru žalobcu nie je právne možné, aby akokoľvek dokazoval, či si žalovaný ustanovil splnomocnenca na preberanie zásielok – v tomto prípade svoju matku. Túto skutočnosť mohol tvrdiť výlučne žalovaný, ktorý však taktiež nič pre preukázanie tohto tvrdenia nenavrhol (výsluch matky). V súlade s rozhodovacou praxou NS SR ide o prenos dôkazného bremena, avšak žalovaný v tejto veci nič konkrétne nepreukazoval. Podľa názoru žalobcu je notoriou (skutočnosť, kt. netreba dokazovať), že v prípade, ak si žalovaný aj určil splnomocneného zástupcu na preberanie zásielok, jedná sa o osobitné splnomocnenie, vyžadujúce písomnú formu, osobitný formulár a úradne osvedčený podpis. Týmto spôsobom je zabezpečené, že sa poštové zásielky skutočne doručia správnemu (alebo riadne splnomocnenému) adresátovi a nedochádza tým k možnému porušeniu listového tajomstva a pod. Rovnako tak je notoriou, že zamestnanec Slovenskej pošty, a.s. doručujúci písomnosť do vlastných rúk takúto zásielku nevydá, pokiaľ nie je overená totožnosť adresáta alebo pokiaľ sa adresát nepreukáže osobitným splnomocnením na preberanie zásielok. Ak bola zásielka doručovaná do vlastných rúk žalovanému a prevzala ich matka (ktorá s pravdepodobnosťou rovnajúcou sa istote musela byť na to osobitne splnomocnená, inak by zamestnanec pošty nevydal zásielku), potom musí nastať právna istota na strane veriteľa, že listina bola riadne doručovaná dlžníkovi. Ak by aj listina nebola v skutočnosti doručená priamo do rúk dlžníkovi, ale jeho matke, ktorá má trvalý pobyt na rovnakej adrese, je nepochopiteľné, ako súd dospel k právnemu záveru, že listina sa nedostala ani len do dispozičnej sféry dlžníka. Ak dlžník žije v jednej nehnuteľnosti so svojou matkou a táto mu očividne preberá zásielky, potom nemožno bez ďalšieho prijať záver, že sa o nich dlžník nedozvie (resp. v predmetnom prípade nedozvedel), všetko nasvedčuje záveru o opaku, t. j. že dlžník o zosplatňujúcom úkone veľmi dobre vedel a tendenčne uvádza (nepreukazuje), že mu nič nebolo doručované. Podľa Uznesenia Najvyššieho súdu Českej republiky (ďalej len „NS ČR“) sp. zn. 29Cdo/3555/2008 z 13.4.2010: „Prípadné pochybenie pošty pri doručovaní zásielky nepochybne zakladá jej zodpovednosť za prípadnú škodu, ktorá by vznikla v dôsledku takéhoto pochybenia. Ak však bola zásielka doručená adresátovi právneho úkonu aj napriek tomuto pochybeniu, má takéto doručenie (z hľadiska účinkov spájajúcich sa s právnym úkonom zachyteným v liste, obsiahnutým v zásielke) dôsledky riadneho doručenia.“ Podľa Uznesenia NS ČR sp. zn. 28Cdo/1334/2006 z 26.4.2007: „Jednostranný písomný prejav vôle je účinný voči adresátovi v okamihu, resp. dňom ocitnutia sa v jeho dispozičnej sfére a možnosť adresáta oboznámiť sa s jeho obsahom. Nie je pritom rozhodné, že sa adresát nedozvedel v tento deň o obsahu právneho úkonu.“ Aj podľa dostupnej literatúry Občiansky zákonník 1. zväzok (Všeobecná časť). Bratislava: Eurokódex, FEKETE I. 2017., 1112 s. ISBN 978-80-8155-073-7, str. 686 sa uvádza: „Podľa § 45 ods. 1 O.z. prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď je dôjde. Účinnosť adresovaných jednostranných hmotnoprávných úkonov v režime O.z. predpokladá, že prejav vôle dôjde, resp. je doručený adresátovi, t. j. že sa dostane do sféry jeho dispozície. Slovné spojenie „dostane do sféry jeho dispozície“ nemožno vykladať v zmysle procesných predpisov. Je ním treba rozumieť konkrétnu možnosť neprítomnej osoby oboznámiť sa s jej adresovaným právnym úkonom. Právna teória a súdna prax za takú možnosť považuje nielen samotné prevzatie písomného hmotnoprávneho úkonu adresátom, ale aj tie prípady, keď doručením listu alebo telegramu obsahujúceho prejav vôle do bytu adresáta či do jeho poštovej schránky, príp. i vhođením oznámenia o uložení takej zásielky do poštovej schránky adresát úkonu nadobudol objektívnu možnosť oboznámiť sa s obsahom zásielky. Pritom nie je nevyhnutné, aby sa adresát skutočne oboznámil s obsahom právneho úkonu. Stačí, ak mal objektívne príležitosť tak urobiť. ...Všeobecnou požiadavkou toho, aby bolo možné písomnosť považovať za doručenú, je teda to, aby adresát mal objektívnu možnosť sa s touto oboznámiť. Pokiaľ je obsahom zásielky právny úkon, potom sa zásielka považuje za doručenú najmä jej prevzatím, ale aj vtedy, ak jej adresát bude mať

objektívnu možnosť oboznámiť sa s obsahom prejavu vôle v ňom vyjadrenej, t. j. len čo sa dostane prejav vôle do sféry jeho dispozície.“ Vzhľadom na vyššie uvedené je nepochybné, že aj za situácie, že uvedenú písomnosť prevzala matka žalovaného, v zmysle príslušných právnych predpisov (§ 2 ods. 7 zákona č. 324/2011 Z. z. o poštových službách a o zmene a doplnení niektorých zákonov) a rozhodovacej praxe súdov bolo v konaní preukázané, že výzva bola žalovanému riadne doručená, a to aj s ohľadom na to, že v zmysle ust. § 45 ods. 1 O.z. mal žalovaný objektívnu možnosť sa s touto výzvou oboznámiť. Súd vec nesprávne právne posúdil, nakoľko na vec opomenul správne aplikovať vyššie citovaný zákon o poštových službách a de facto akceptoval premisu, že ak osoba splnomocní iného na preberanie zásielok, potom mu nemožno účinne doručiť žiadnu písomnosť, nakoľko prevzatie splnomocnencom nemá účinky doručenia. Zároveň, ak by skutočne k splnomocneniu matky zo strany žalovaného nedošlo (ako to tento tvrdil), potom v podstate súd aproboval nekalé konanie dlžníka. Súd v podstate poskytuje dlžníkovi návod, ako znemožniť veriteľovi navodiť účinky doručenia resp. doručovania akéhokoľvek právneho úkonu. Ak by totiž veriteľ neakceptoval takéto doručenie a pokúsil by sa o doručovanie opakovane – pričom opakovane by listiny preberala (na to nesplnomocnená) matka dlžníka, potom by veriteľ nemohol nikdy platne vyhlásiť mimoriadnu splatnosť, nakoľko nikdy by nenastali účinky doručenia (resp. doručovania) dlžníkovi. Takýto výklad žalobca považuje za absurdný a v maximálnej možnej miere šikanózný voči subjektu, ktorý sa porušenia zmluvných povinností nedopustil. Uvedený výklad pritom ani nemožno subsumovať pod ochranu spotrebiteľa, nakoľko tento ohrozuje legitímne očakávania subjektov práva (veriteľov) naprieč všetkými súkromnoprávnymi zmluvnými vzťahmi v širšom rozsahu a (aj) z tohto dôvodu je potrebné ho dôrazne odmietnuť. Naopak – všetky tieto skutočnosti mal a mohol preukazovať žalovaný (napr. potvrdením doručovateľa, že nikdy nesplnomocnil žiadnu osobu na preberanie písomností), prípadne súd s poukazom na ust. § 295 CSP mohol (a podľa názoru žalobcu aj mal) vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol (pričom v tejto otázke zaťažovalo dôkazné bremeno podľa názoru žalobcu žalovaného, nakoľko nemožno pričítať na ťarchu žalobcu, ak žalovaný splnomocnil inú osobu na preberanie zásielok, čo žalobca logicky preukázať nedokáže) a dopytovať doručovateľa, aby v konaní bez pochybností objasnil, či doručil písomnosť zákonom stanoveným spôsobom a osobe oprávnenej zásielku prijať. Súd však uvedeným spôsobom nepostupoval a prijal len stručný záver ohľadom neunesenia dôkazného bremena zo strany žalobcu – a to napriek tomu, že žalobca v konaní predložil doručenkú, ktorá doručenie písomností bezpochyby preukazuje. Z uvedených dôvodov považuje žalobca závery súdu za prekvapivé a rozporné s vykonaným dokazovaním, nakoľko z výsledkov dokazovania podľa názoru žalobcu vyplýva, že uniesol dôkazné bremeno a riadne preukázal doručenie oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti

žalovanému. V obdobnej právnej otázke žalobca poukazuje aj na zásadný právny názor uvedený v rozsudku Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6CoCsp/8/2022 zo 17.5.2022: „Žalobca v konaní preukázal, že túto výzvu, ako aj list zo dňa 6.11.2017 žalovanej doručoval, a to na adresu G., F. XXX, ako aj na ďalšiu adresu G. H. G., G. XXX. V tomto smere neobstojí námietka žalovanej, že zásielku si ona neprevzala, resp. že túto za ňu prevzala jej matka. Predmetné zásielky sa dostali do sféry dispozície žalovanej a žalovaná mala možnosť sa s nimi oboznámiť. Nebolo potrebné, aby žalobca preukazoval, že žalovaná sa s listinami skutočne oboznámila, ale len to, že túto možnosť žalovaná mala. Žalobca, či jeho právny predchodca nemohol už ovplyvniť samotný proces doručovania prostredníctvom poštového podniku, a teda to, či ten, kto prebral zásielky za žalovanú je na preberanie zásielok oprávnený. Pokiaľ ale bola zásielka zaslaná na adresu žalovanej v zmluve o splátkovom úvere a zároveň na inú veriteľovi známu adresu žalovanej, právny predchodca žalobcu si svoju povinnosť v zmysle vyššie uvedených ustanovení riadne splnil.“ Na základe uvedeného žalobca uvádza, že záver súdu o tom, že žalobca nepreukázal doručenie, resp. doručovanie do dispozičnej sféry dlžníka nie je správny. Zároveň predmetný záver ani nie je namieste, nakoľko žalobu podával priamo veriteľ- postupca. Žalobca pripojil k podanej žalobe aj vyhlásenie mimoriadnej splatnosti. Podľa ustálenej súdnej praxe (vrátane logiky veci) možno za výzvu na plnenie považovať aj samotnú žalobu. Žalovaný sa tak o vyhlásení mimoriadnej splatnosti dozvedel najneskôr dňom, kedy mu bola žalobca zo súdu doručená. Ak boli v čase podania žaloby (resp. v čase jej doručenia žalovanému) splnené podmienky pre platné vyhlásenie spotrebiteľského úveru za splatný – čo boli, aj keď súd z tohto hľadiska absolútne predmetnú problematiku neposudzoval – potom nemožno prijať záver o neplatnom vyhlásení mimoriadnej splatnosti a niet logických (ani žiadnych iných) pochybností o tom, že žalovanému bol zosplatňujúci úkon (v rámci samotnej žaloby) doručený a argument o nepreukázaní doručovania tejto listiny stratil svoj logicky podklad (je vyvrátený preukázaným opakom). S uvedeným je úzko spojená možnosť platného postúpenia pohľadávky, ku ktorej je potrebné uviesť, že aj postúpenie (zosplatnenej) pohľadávky podľa § 92 ods. 8 ZoB bolo platným právnym úkonom. Súd sám v odôvodnení napadnutého rozsudku (35.) pripúšťa, že aktuálna rozhodovacia prax považuje za výzvu na plnenie podľa § 92 ods. 8 ZoB oznámenie

o vyhlásení splatnosti za podmienky, že obsahom je výzva na zaplatenie (konkrétne určeného) dlhu a toto oznámenie je dlžníkovi doručené (pozn. žalobcu – že má objektívnu možnosť sa s ním oboznámiť). Oznámenie veriteľa o vyhlásení mimoriadnej splatnosti (celého) dlhu z 5.9.2019 vzhľadom na jeho obsah nemožno považovať za výzvu dlžníkovi na úhradu časti (splatnej) pohľadávky. Tento svoj záver však nijak ďalej nerozvinul, z ktorého dôvodu je napadnutý rozsudok v tejto časti zmätočný a nie je zrejmé, čo ním chcel súd vyjadriť, resp. v akej časti súd považoval obsah výzvy za nedostatočný. Z obsahu (textu) predmetnej výzvy je pritom úplne zrejmé, že veriteľ vyzýva dlžníka na úhradu dlžnej sumy 18.914,68 eur, kde zároveň uvádza, z čoho pozostáva, kam má byť uhradený a podobne. Záver súdu o tom, že z hľadiska obsahu nemožno predmetnú listinu chápať ako výzvu na úhradu splatnej pohľadávky je na základe uvedeného absolútne nepredvídateľný a nepreskúmateľný, nakoľko predmetné náležitosti sú tam úplne jasne uvedené. Rovnako, keďže k postúpeniu pohľadávky došlo počas súdneho konania, sa súd nevysporiadal s tým, že za výzvu na plnenie možno predsa nepochybne považovať samotnú žalobu. Na základe uvedeného je zrejmé, že tu bolo hneď niekoľko perfektných výziev spĺňajúcich podmienky pre platné postúpenie pohľadávky podľa § 92 ods. 8 ZoB, na základe čoho považuje žalobca za preukázané, že súd nesprávne vyhodnotil žalobcom predložené dôkazy a zároveň vec nesprávne právne posúdil, ak síce použil správne ustanovenie zákona, ale toto nesprávne vykladá. S ohľadom na vyššie uvedené považuje žalobca za preukázané, že došlo k riadnemu doručovaniu do dispozičnej sféry žalovaného, ktorý sa o rozhodných právnych úkonoch preukázateľne dozvedel najneskôr podaním žaloby samotným veriteľom. Keďže boli po celý čas splnené podmienky pre platné vyhlásenie úveru za jednorazovo splatný a zároveň pre platné postúpenie pohľadávky, nemožno prijať iný právny záver ako ten, že žalobca je aktívne vecne legitimovaným subjektom v tomto konaní.

Nesprávne právne posúdenie veci a nesprávne skutkové zistenia súdu v otázke skúmania bonity. V prvom rade je nutné poukázať na súdom zistený skutkový stav veci, ktorý nemal pochybnosť o tom, že úver bol poskytnutý za účelom splatenia úverov (bod 29. odôvodnenia napadnutého rozsudku). Následné závery súdu vo vzťahu k skúmaniu bonity však zjavne nekorešponujú s predtým zisteným skutkovým stavom, čím je opätovne daná vada zmätočnosti odôvodnenia napadnutého rozsudku. Súdu nebolo zrejmé, prečo na výdavkovej strane neboli zahrnuté splátky predchádzajúceho úveru (F. G., I.), avšak takéto konštatovanie súdu je priamom protipóle s tým, že súd nemal pochybnosť o tom, že úver bol poskytnutý za účelom splatenia úverov – konkrétne daného úveru. Refinancujúci úver predsa nahrádza pôvodný. Skúmanie bonity spotrebiteľa je bezpochyby otázkou skutkovou. Okrem toho je nutné podotknúť, že skúmanie bonity je otázkou odbornou, teda aj prípadná povinnosť súdu preskúmať splnenie tejto povinnosti je limitovaná na samotný prieskum - nie následné vyhodnocovanie, či by súd ako veriteľ na základe doložených listín spotrebiteľovi úver poskytol. Poukázal na uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9CoCsp/45/2022 z 10.11.2022: „Taktiež je otázne, či je to súd, ktorý vyhodnocuje správnosť výsledku hodnotenia bonity v tom zmysle, či nejde o otázku odbornú; zo zákonnej formulácie § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. aj z citovaného rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie vyplýva, že je to poskytovateľ úveru, ktorý posudzuje úveru schopnosť; povinnosťou súdu je ex offo preskúmať to, či veriteľ zákonom mu uloženú povinnosť splnil.“ Žalobca v tomto smere neviduje vo vzťahu k žalobcom predloženému skúmaniu bonity zo strany postupcu, vrátane dôkazov žiadne konkrétne popretie jednotlivých dôkazov zo strany žalovaného. Žalovaný v konaní totiž žiadne konkrétne tvrdenie žalobcu vo vzťahu k príjmom nepoprel. Súd nemôže ani v spotrebiteľskom spore nahrádzať procesnú aktivitu strán v celom rozsahu, keď žalovaný nielenže nenavrhol a nepredložil vykonať dôkaz za účelom preukázania, že právny zástupca žalobca neskúmal jeho bonitu, ale sa ani touto argumentáciou v konaní nebráni(I). Súdny dvor Európskej únie vo svojom rozhodnutí C 42/15 Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Bíróovej naznačil, že aj ochrana spotrebiteľa musí mať rozumnú mieru, a že aj Ústavný súd SR je vo svojej judikatúre kritický pri primeranej ochrane spotrebiteľa. Medzi inými vo svojom náleze sp. zn. PL ÚS 11/2016 zo 7.2.2018 Ústavný súd tiež konštatoval, že v sporovom konaní je pozícia sudcu ako vyhľadávača dôkazov len v prospech jednej strany neprijateľná. Odvolateľ citoval z uznesenia Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 10CoCsp/3/2022 z 09.02.2023 a tiež ust. § 1 ods. 6, § 11 ods. 2 ZoSÚ. Ďalej dôvodil, že žalobca riadne doručil súdu tvrdenia a dokumentáciu preukazujúcu skúmanie bonity, a to okrem podanej žaloby najmä vyjadrením zo dňa 24.11.2023 a 12.04.2024. Na týchto tvrdeniach a dôkazoch žalobca zotrvala v podstatnom doplnil nasledovné: Veriteľ je povinný pred poskytnutím úveru vypočítať limit pre ukazovateľ schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver (§ 7 ods. 19 ZoSU), z údajov podľa § 7 ods. 20 ZoSU, pričom jeho výsledná hodnota nesmie prekročiť hodnotu 1. V tejto súvislosti poukázal aj na dôvodovú správu k zákonu č. 299/2016, kde zákonodarca uviedol, že „peňažnými záväzkami znižujúcimi príjem spotrebiteľa uvedenými v písm. d/ sa rozumejú všetky pravidelné výdavky spotrebiteľa, ktoré znižujú jeho príjem (výška výživného, výška splátky úverov a pôžičiek a pod.). Položky uvedené v písmenách a/ až d/ vstupujú do ukazovateľa schopnosti spotrebiteľa

splácať spotrebiteľský úver prepočítané na obdobie jedného mesiaca. Položky uvedené v písmenách b/ až d/ tvoria celkové výdavky. Samostatne sa nevyhodnocujú a slúžia na porovnanie celkových výdavkov s výškou príjmu, ktoré slúži na overenie dodatočnej výšky príjmu.“ Metodiku výpočtu limitu ukazovateľa schopnosti splácať (ďalej ako „DSTI“) stanovilo opatrenie v ust. § 2 ods. 1, pričom vzorec na jej výpočet je nasledovný: $DSTI = \frac{\text{výdavky (V)}}{\text{príjem (P)} - \text{náklady na zabezpečenie základných životných potrieb (N)}}$ V = výška existujúcich záväzkov a výška splátky poskytnutého úveru; P = čistý príjem spotrebiteľa; N = životné minimum spotrebiteľa a členov jeho domácnosti. Žalobca v konaní predložil výstup z interných aplikácií postupcu, ktoré zaslal žalobcovi na preukázanie riadneho overenia schopnosti splácať poskytnutý úver žiadateľov o úver. Overovanie schopnosti splácať úver prebieha vo väčšine prípadov v automatickom režime, pričom údaje potrebné na posúdenie žiadosti o úver sú napríklad z úverového registra alebo Sociálnej poisťovne získavané vo forme dát, ktoré v čitateľnej podobe zobrazujú len interné aplikácie postupcu. Postupca preto tieto údaje pretavil do priloženého výstupu. Uvedený výstup obsahuje údaje zhromaždené z príslušných registrov aj z otázok položených žiadateľovi o úver, ktoré boli použité pri posudzovaní bonity spotrebiteľa. Existujúce záväzky spotrebiteľa (žalovaného) postupca overil dopytom do úverového registra dňa 13.11.2018, z ktorého postupca zistil, že spotrebiteľ nemal v čase poskytnutia úveru žiadne záväzky (viď časť výstupu (PODSEKCIA_NRKI_SRBI SEKCIA SPLATKOVE a PODSEKCIA_NRKI_SRBI2 SEKCIA KREDITNE). V rámci výpočtu DSTI postupca v súlade s Opatrením počítal s mesačným úverovým zaťažením vo výške 255,38 eur, ktoré predstavovalo splátku novoposkytnutého úveru. V dokumente Spracovanie osobných údajov a informácii tvoriacich bankové tajomstvo - Osobný dotazník uviedol žalovaný čistý mesačný príjem 525 eur. Príjem spotrebiteľa bol overený nezávislým dopytom do Sociálnej poisťovne. Postupca overoval čistý príjem vo výške 525 eur. Uvedené však nevyklučuje, že žalovaný mal vyšší príjem. Výsledkom dopytu bola pozitívna odpoveď nasledovné otázky: Je klient zamestnaný (kdekoľvek)? Je klient zamestnaný u zamestnávateľa? Má klient u zamestnávateľa dostatočný priemerný vymeriavací základ za monitorovaný počet mesiacov? Má klient dostatočný vymeriavací základ za monitorovaný počet mesiacov? V rámci nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb bral postupca do úvahy životné minimum spotrebiteľa 205,07 eur, nakoľko táto suma bola vyššia ako suma výdavkov, ktoré spotrebiteľ uviedol v dokumente spracovanie osobných údajov (64 eur na mesačné platby). Zároveň v uvedenom dokumente uviedol žalovaný, že je slobodný a nemá žiadne vyživované deti. Tento postup je plne v súlade s Opatrením, nakoľko podľa ust. § 2 ods. 5 - „Výška nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa podľa § 7 ods. 20 písm. b/ zákona sa na účely odseku 1 určuje najmenej vo výške sumy životného minima² spotrebiteľa, životného minima na osobu, voči ktorej má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť³) a ktorá žije so spotrebiteľom v spoločnej domácnosti a výdavkov na inú osobu, voči ktorej má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť vo výške určenej právoplatným rozhodnutím súdu; ak rozhodnutím súdu nie je určené výživné, vo výške najmenej 30 % životného minima na túto osobu.“ Výpočet DSTI bol teda realizovaný nasledovne: $DSTI = \frac{255,38 \text{ eur}}{525 - 205,07 \text{ eur}} = 0,79$. S ohľadom na ust. § 2 ods. 1 Opatrenia sa Ukazovateľ schopnosti splácať úver nesmel ku dňu uzavretia úveru prekročiť hodnotu 0,8. K údaju "CELKOVY_DLH_KALK" kde je uvedená suma 36.716 eur žalobca uviedol, že sa jedná o súčet všetkých dlžných súm vedených v bankovom registri týkajúcich sa žalovaného - konkrétne: suma 18.800 eur (pôžička v CETELEM) + suma 17.916 eur (predchádzajúca pôžička v F. G. - pôžička, ktorú mal žalovaný v F. G., mala byť vyplatená pôžičkou v spoločnosti Cetelem). Žalobca súdu doručil doplnené informácie od veriteľa spolu so zložkou zmluvnej dokumentácie spolu s aj potvrdením o predchádzajúcom úvere v F. G.. K údaju „POCET_CLENOV_DOM“ žalobca dodal, že v zmysle opatrenia Národnej banky Slovenska č. 10/2017 z 14. novembra 2017, ktorým sa ustanovujú podrobnosti o posúdení schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver (oznámenie č. 306/2017 Z. z.) v znení opatrenia č. 6/2018 (oznámenie č. 168/2018 Z. z.) a v znení opatrenia č. 9/2019 (oznámenie č. 502/2019 Z. z.) platí v zmysle §2 ods.5 nasledovné: „(5) Výška nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa podľa § 7 ods. 20 písm. b/ zákona sa na účely odseku 1 určuje najmenej vo výške sumy životného minima spotrebiteľa, životného minima na osobu, voči ktorej má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť a ktorá žije so spotrebiteľom v spoločnej domácnosti a výdavkov na inú osobu, voči ktorej má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť vo výške určenej právoplatným rozhodnutím súdu; ak rozhodnutím súdu nie je určené výživné, vo výške najmenej 30 % životného minima na túto osobu. Celkovou výškou nákladov sa rozumie výška nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa podľa prvej vety zvýšená o 40 % rozdielu medzi celkovou výškou čistého príjmu spotrebiteľa a životným minimom spotrebiteľa, životným minimom osoby, voči ktorej má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť a ktorá žije so spotrebiteľom v spoločnej domácnosti a výdavkami na inú osobu, voči ktorej má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť vo výške určenej právoplatným rozhodnutím súdu, ak odseky 8 a 9 neustanovujú inak; ak

rozhodnutím súdu nie je určené výživné, vo výške najmenej 30 % životného minima na túto osobu.“ Z uvedeného vyplýva, že na účely posúdenia schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver je podstatná len osoba, ktorá voči ktorej má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť, a ktorá žije so spotrebiteľom v spoločnej domácnosti a výdavkov na inú osobu, voči ktorej má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť vo výške určenej právoplatným rozhodnutím súdu; ak rozhodnutím súdu nie je určené výživné, vo výške najmenej 30% životného minima na túto osobu K údaju "CELKOVE_SPLATKY_KALK" je uvedená zaokrúhľená výška splátky vo výške 255 eur, t. j. nejedná sa o počet splátok, ale o výšku splátky (zaokrúhľene, nakoľko v zmysle Zmluvy je výška splátky dohodnutá vo výške 255,38 eur). Pokiaľ ide o právne závery čo do príjmov, žalobca uvádza, že veriteľ mal zistený príjem zo žiadosti o úver, kde svoj príjem deklaroval samotný žalovaný, overený výstupom Sociálnej poisťovne a zamestnávateľom MONT-ALU, s.r.o., IČO: 36 258 474 (potvrdenie o výške príjmu). Výška príjmov bola zo strany žalobcu podložená konkrétnymi dôkazmi – naopak tvrdenia žalovaného neboli nijak zdokladované (čomu nič reálne nebránilo, nakoľko každý má prístup ku svojim údajom, výplatným páskam a podobne). Je nepochopiteľné, resp. nedostatočne zdôvodnené, ako súd dospel k záveru o tom, že veriteľ hrubo porušil svoje povinnosti v tejto súvislosti. Pokiaľ ide o právne závery čo do výdavkov (t. j. to, aké výdavky súd od veriteľa vlastne požaduje preverovať pri skúmaní bonity), žalobca uvádza, že veritelia nie sú povinní žiadať preukázanie konkrétnych mesačných výdavkov (napríklad faktúrami za telefón, energie a pod.), ako to súd v odôvodnení napadnutého rozsudku vyžaduje. Znenie § 7 ods. 20 písm. d/ ZoSÚ, kde je stanovený spôsob výpočtu limitu sa uvádza, že v rámci výpočtu sa zohľadňujú peňažné záväzky znižujúce príjem spotrebiteľa. Dôvodová správa k danému ustanoveniu uvádza nasledovné: Peňažnými záväzkami znižujúcimi príjem spotrebiteľa uvedenými v písm. d/ sa rozumejú všetky pravidelné výdavky spotrebiteľa, ktoré znižujú jeho príjem (výška výživného, výška splátky úverov a pôžičiek a pod.). Analogicky v tejto súvislosti (overovanie výdavkov spotrebiteľa) možno poukázať na článok Národnej banky Slovenska, ktorý sa týka síce úverov na bývanie, ale v rámci pojmu „Peňažné záväzky znižujúce príjem spotrebiteľa“ hovorí výlučne o úveroch – finančných záväzkoch. Tiež Opatrenie NBS následne dovysvetľilo tento pojem takto: Výdavky na peňažné záväzky spotrebiteľa sa na účely odseku 1 určujú ako súčet a) výšky splátky poskytovaného spotrebiteľského úveru podľa § 7 ods. 20 písm. c) zákona pri zohľadnení odsekov 12 a 13 a § 4 a sumy peňažných záväzkov znižujúcich príjem spotrebiteľa podľa § 7 ods. 20 písm. d) zákona pri zohľadnení odsekov 14 až 21 – v týchto odsekoch sa už hovorí len o úveroch – rozhodne však nie o nákladoch na lieky a pod. Žalobca na tomto mieste zároveň poukazuje na Vyjadrenie NBS zo 14.3.2024 (žalobca sa obrátil na orgán dohľadu vo veciach povinnosti veriteľa zisťovať iné ako finančné výdavky spotrebiteľa), pričom Národná banka Slovenska ako orgán dohľadu v podstatnom uvádza:

- „Opatrenie NBS je všeobecne záväzným právnym predpisom vydaným na základe zákonného splnomocnenia, je plne záväzné a veriteľ musí jeho ustanovenia zohľadňovať pri výkone svojej činnosti.
- Z (tam, pozn. autora) uvedeného je zreteľné spojenie medzi pojmom používaným v zákone č. 129/2010 Z. z. a Opatrením NBS, jeho teoretickým obsahom a materiálom (finančným) vyjadrením, ktoré neopončuje priestor pre vznik povinnosti zisťovať skutočné náklady – výdavky na život spotrebiteľa a s ním posudzovaných osôb.
- Národná banka Slovenska na základe vyššie uvedeného uzatvára, vychádzajúc z ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z. a Opatrenia NBS, ďalej zo svojich znalostí a praktických skúseností z dohľadu nad finančným trhom, že pre dodržanie odbornej starostlivosti pri posudzovaní schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský (úver, pozn. autora) sa nevyžaduje skúmanie skutočných bežných výdavkov spotrebiteľa (napr. náklady na bývanie, telefón, internet a výdavky na domácnosť). Na účely posudzovania, či bude spotrebiteľ schopný splácať spotrebiteľský úver postačuje, ak náklady na zabezpečenie nevyhnutných podmienok na uspokojovanie základných životných potrieb spotrebiteľa budú za podmienok Opatrenia NBS zohľadňovať zákonom stanovenú výšku sumy životného minima zvýšenej o 40 % rozdielu medzi celkovou výškou príjmu spotrebiteľa a životným minimom (ak výnimky upravené v Opatrení NBS neustanovujú inak – napr. § 2 ods. 6,8 alebo 9).
- Orgán dohľadu podotýka, že ustanovenia § 7 zákona č. 129/2010 Z. z. v spojení s Opatrením NBS predstavujú zákonné požiadavky na overovanie schopnosti spotrebiteľa splácať úver, ktorých splnenie zo strany veriteľa sa považuje za dodržanie odbornej starostlivosti. Výklad národnej právnej úpravy, smerníc EÚ a ani dôvodové správy, či recitály k skúmaným právnym normám nenaznačujú, že by medzi povinnosťami veriteľa vykonávajúceho overovanie bonity bola aj povinnosť skúmať konkrétne bežné výdavky spotrebiteľa napr. na chod domácnosti.
- Stanovenie prísnejších predpokladov pre výpočet ukazovateľa schopnosti splácať, než určuje zákon č. 129/2010 Z. z. v spojení s Opatrením NBS, je možné iba zmenou týchto predpisov alebo na základ rozhodnutia veriteľa. Stanovisko predstavuje právny názor orgánu dohľadu ako orgánu aplikácie práva a

gestora Opatrenia NBS. Tento právny názor je uplatňovaný pri výkone dohľadu zo strany odboru ochrany finančných spotrebiteľov nad veriteľmi poskytujúcimi spotrebiteľské úvery podľa zákona č. 129/2010 Z. z.“

Nesprávny je potom právny a skutkový záver súdu, že postupca nepostupoval s odbornou starostlivosťou, nakoľko tento záver súdu nemá oporu vo vykonanom dokazovaní a javí sa skôr ako popieraním žalobcom predložených dôkazov a tvrdení zo strany súdu, ktoré (čo do ich obsahu) samotný žalovaný nepoprel. Súd učinil právne závery nad rámec zákonitostí civilných sporových pravidiel, kedy vychádza zo záverov, ktoré v konaní nikto netvrdil/nerozporoval. Súd si v tejto súvislosti dovodil nesprávny obraz na predmetný spor, čo mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej. Pokiaľ súd uvádza, že veriteľ je povinný analyzovať osobný a domáci rozpočet dlžníka (konkrétne uvádza: „výdavky žalovanej na jej základné životné potreby napr. náklady na bývanie, stravu, energie, cestovné, telefón, náklady na zdravotnú starostlivosť a pod, teda na také základné a odôvodnené potreby, ktoré musí pravidelne vynakladať v priemere za mesiac“), tak žalobca v tejto súvislosti uvádza, že tento záver súdu nie je správny, nie je súladný s rozhodovacou praxou orgánu dozoru (NBS) a ani so znením ZoSÚ. Na základe uvedeného je zrejmé, že postupca starostlivo skúmal finančné záväzky spotrebiteľa a ostatné záväzky spotrebiteľa zohľadnil tzv. životným minimom, čo je o. i. všeobecne akceptovaný postup aj naprieč rozhodovacou praxou slovenských súdov. Napokon je potrebné si uvedomiť, že postupca ako banka nemá možnosť sa o iných záväzkoch spotrebiteľa dozvedieť inak ako priamo od spotrebiteľa, pričom výdavkami sa rozumejú finančné výdavky a nie účet za telefón, lieky a pod., keďže z logiky veci sa tieto menia v čase a neposkytnú dodávateľovi žiaden reálny obraz z hľadiska zhodnocovania bonity. Nariadenie GDPR stanovuje z pomedzi základných zásad spracúvania osobných údajov fyzických osôb aj zásadu tzv. minimalizácie spracúvaných údajov. Spracúvanie informácií vyžadovaných zo strany súdu nemá žiaden zákonný podklad. Veriteľ ako spracúvateľ osobných údajov nemôže pod rúškom skúmania bonity spracúvať o dlžníkovi akékoľvek údaje. Žalobca opakovane poukazuje na skutočnosť, že je to práve žalovaný, ktorý je ako spotrebiteľ povinný uvádzať pravdivé údaje vo svojej žiadosti o úver. Dodávateľ nie je policajný orgán, t. j. jeho možnosti skúmania bonity spotrebiteľa sú limitované (Nariadenie GDPR) a musí prioritne vychádzať z údajov, ktoré mu poskytol spotrebiteľ v žiadosti o úver. Žiadosť o úver je pritom aj v zmysle obchodných podmienok nevyhnutným predpokladom pre uzavretie zmluvy. Žalobca v obdobnej právnej otázke (skúmanie bonity) poukázal aj na rozhodnutia iných vyšších súdnych autorít, ktoré potvrdzujú právny názor žalobcu, a to: rozsudok Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 6CoCsp/16/2022 z 28.06.2022 a uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9CoCsp/44/2021 z 25.8.2022, uznesenie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23CoCsp/3/2022 z 27.5.2022, uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1CoCsp/19/2021 z 25.11.2021, uznesenie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 6CoCsp/37/2020 z 23.6.2021, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 8CoCsp/36/2022 z 27.10.2022, uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17CoCsp/24/2022 z 20.10.2022, uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5CoCsp/85/2021 z 31.8.2022, uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 10CoCsp/20/2021 z 13.9.2022, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43CoCsp/38/2022 z 12.1.2023, uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 10CoCsp/3/2022 z 9.2.2023. Žalobca v obdobnej právnej otázke (skúmanie bonity pri refinancovanom úvere) poukazuje aj na rozhodnutia iných vyšších súdnych autorít, ktoré potvrdzujú právny názor žalobcu, a to: uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 8CoCsp/15/2022 z 31.8.2022, rozhodnutie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 26CoCsp/42/2022 zo dňa 11.9.2023, uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10CoCsp/59/2022 z 28.2.2023, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15CoCsp/35/2022 z 25.10.2022. Napokon spôsob, akým súd vyžaduje skúmanie tzv. domáceho rozpočtu spotrebiteľa je podľa názoru žalobcu reálne nemožný (nevykonateľný), je v priamom protiklade s právnym názorom a postupoch Národnej banky Slovenska ako dohliadajúcemu orgánu nad finančným trhom a podľa názoru žalobcu nemá oporu v zákone (o spotrebiteľských úveroch, ale aj GDPR). Napadnutý rozsudok je tak podľa názoru žalobcu nevyhnutné podrobiť revízii zo strany odvolacieho súdu, nakoľko je zjavné, že žalobca je aktívne vecne legitimovaným subjektom na podanie tejto žaloby a postupca platne vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru v súlade so zákonom. Nakoľko nedošlo k postúpeniu tzv. „živého úveru“, je nutné dospieť k tomu právnemu záveru, že v konaní nie je sporné splnenie všetkých zákonných podmienok (§ 17 ods. 1 ZoSÚ, § 92 ods. 8 Zákona o bankách) pre platné postúpenie pohľadávky a žalobca je plne aktívne vecne legitimovaným subjektom v tomto konaní.

3. K odvolaniu žalobcu sa žalovaný vyjadril tak, že navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť a žiadal priznať nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Žalobca v odvolaní opakovane tvrdí, že oznámenie o zosplatnení úveru sa dostalo do dispozičnej sféry žalovaného, keďže bolo prevzaté jeho matkou, ktorá údajne musela byť na preberanie poštových zásielok osobitne splnomocnená.

Žalovaný opakovane uviedol, že svojej matke nikdy plnomocenstvo na preberanie jeho zásielok neudelil. Je zrejmé, že sa Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru nikdy do jeho dispozičnej sféry nedostalo. V žiadnom prípade teda nemohlo vyvolať právny účinok, ktorým by bolo vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru. Uvedené konštatoval aj súd v 34. odseku napadnutého rozsudku. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10CoCsp/12/2022 z 28.2.2022 a uznesenie NS SR sp. zn. 5 Cdo 36/2020 z 15.12.2020. Žalobca v odvolaní opakovane poukazuje na to, že matka žalovaného bola splnomocnená na preberanie poštových zásielok, avšak žalobca toto v konaní nijakým spôsobom nepreukázal a ani nenavrhol v konaní vykonanie dôkazov, ktoré by uvedenú skutočnosť preukázali. Žalobca v odvolaní tvrdí, že mu nie je zrejmé, akým spôsobom mal preukazovať negatívnu skutočnosť. Žalobca práve naopak tvrdil, že mne bola predmetná listina doručená a teda mal preukázať toto tvrdenie. Žalovaný nevie preukázať, že jemu listina doručená nebola. Z podstaty negatívnej dôkaznej teórie vyplýva, že negatívne skutočnosti sa nedokazujú. Nositeľom dôkazného bremena v konaní je tá procesná strana, ktorá tvrdí pozitívne skutočnosti, v tomto prípade teda žalobca. Z Poštových podmienok, bod 20.3., tretí odsek je zrejmé: „Ak preberá zásielku splnomocnená/poverená osoba, pri ktorej sa nezhoduje adresa adresáta uvedená na zásielke s adresou splnomocniteľa uvedenou na vydanom splnomocnení/poverení, k podpisu pripíše poznámku: „Splnomocnenec/Poverenec“. Je zrejmé, že ak by matka žalovaného bola ním splnomocnená na preberanie zásielok, bola by na doručenke uvedená poznámka „Splnomocnenec/Poverenec“. Aj z uvedeného vyplýva, že jeho matka nemala žiadne plnomocenstvo ani poverenie na preberanie poštových zásielok. Žalobca v odvolaní poukazuje na viacero rozhodnutí (uznesenie NS SR sp. zn. 3Obdo/28/2016, nález ÚS SR sp. zn. II. ÚS 363/2011, uznesenie NS ČR sp. zn. 29Cdo/3555/2008), pričom z odôvodnení týchto rozhodnutí je zrejmé, že popisujú konania, kde bolo preukázané, že adresát zásielky splnomocnil na preberanie zásielok inú osobu. To v konaní preukázané nebolo, ani to zo žiadnych dôkazov nevyplýva. Žalovaný má teda za to, že použitie týchto citácií v odôvodnení odvolania je bezpredmetné. Súd postupoval v konaní správne, keď dospel k záveru, že nebol zachovaný postup v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 O.z., keď vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že oznámenie o zosplatnení úveru sa dostalo do dispozičnej sféry žalovaného. Tvrdenia žalobcu vo veci nedostatkov výzvy na úhradu splatnej pohľadávky sú nesprávne. Táto výzva je absolútne neplatný právny úkon, keď neobsahuje náležitosti podľa § 53 ods. 9 O.z.. Tvrdenia žalobcu, že za výzvu na plnenie predsa možno považovať aj samotnú žalobu je až absurdné, Toto v zmysle § 92 ods. 8 ZoB nie je možné. Veriteľ musí najskôr dlžníka vyzvať na úhradu dlhu, vyhlásiť mimoriadnu splatnosť a následne podať žalobu. V odvolaní v časti týkajúcej sa tvrdených nesprávnych skutkových zistení týkajúcich sa skúmania bonity žalobca tvrdí, že žalovaný v konaní neuviedol žiadne konkrétne popretie dôkazov, žiaden dôkaz nenavrhol a nepredložil. Žalovaný namietal nedostatočný postup žalobcu pri uzatváraní zmluvy napríklad vo vyjadrení z 19.4.2024, v odpore proti platobnému rozkazu, či na pojednávaní dňa 22.4.2024. Podobne ako pri preukazovaní doručenia, má za to, že nie je možné, aby on preukázal negatívnu skutočnosť, a teda, že žalobca nedostatočne skúmal bonitu. Súd sa k nedostatkom na strane žalobcu týkajúcim sa skúmania bonity pomerne rozsiahlo vyjadril v odsekoch 36. – 39. rozsudku. Žalovaný má za to, že závery súdu v tejto časti sú správne a dostatočne odôvodnené. Žalobca v konaní predložil osobný dotazník, ktorý neobsahoval všetky relevantné informácie ohľadom schopnosti žalovaného splácať úver. Súd dospel k záveru, že žalobca počas procesu uzatvorenia zmluvy nepostupoval s odbornou starostlivosťou. Žalobca pôvodne v konaní uviedol, že bol vykonaný dopyt v úverovom registri s negatívnym výsledkom. V konaní však boli predložené dôkazy, z ktorých vyplýva opak. Sám žalobca v odvolaní cituje § 11 ods. 2 ZoSÚ, kde podčiarkol a zvýraznil vetu: „Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihladenia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.“ Z vyššie uvedeného je zrejmé, že žalobca v žiadnom prípade nebol oprávnený požadovať jednorazové splatenie úveru. Žalovaný poukázal na skutočnosť, že žalobca v časti odvolania týkajúcej sa posudzovania bonity do veľkej miery iba zopakoval tvrdenia a opätovne predložil judikatúru, ktoré boli uvedené vo vyjadrení z 20.11.2023, pričom k týmto už sa vyjadril vo vyjadrení z 19.4.2024 a k niektorým sa už vyjadril aj súd v odôvodnení rozsudku. Žalobca opakovane odkázal na vyjadrenia NBS týkajúce sa preukazovania rozsahu výdavkov spotrebiteľa. Z ustanovení zákona a taktiež z rozhodnutí súdov je nepochybné, že veriteľ je povinný zisťovať schopnosť žalovaného splácať úver s odbornou starostlivosťou. K záveru, že spotrebiteľ je schopný úver splácať teda nepochybne nemožno dospieť len na základe výšky jeho mesačných splátok úverov. Tvrdenie žalobcu, že sa finančné záväzky, ktoré znižujú príjem spotrebiteľa možno považovať výlučne úvery je teda nesprávne. Žalobca zároveň uvádza, že veriteľ môže pri uzatváraní zmluvy vychádzať len z údajov, ktoré mu poskytne spotrebiteľ a tieto si ani

nevie inak zistiť. Je však zrejmé, že predchodca žalobcu iné údaje pri uzatváraní zmluvy ani nezisťoval. Za dostatočné sa považujú iba také informácie o príjmoch a výdavkoch, z ktorých je veriteľ schopný získať objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii. Schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver tak treba chápať ako situáciu, keď v závislosti od frekvencie splácania zostane spotrebiteľovi v jeho osobnom/domacom rozpočte dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať splátku v predpokladanej výške. Preto dodávateľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov osobný/domáci rozpočet a to ako stranu príjmov, ako aj stranu výdavkov, a to vždy vo inej činnosti, konkrétne náklady na bývanie, dopravu, domácnosť alebo nezaopatrené deti). Analýza iba niektorej zo strán rozpočtu sama o sebe k posúdeniu úverovej schopnosti nepostačuje. Z ustanovenia § 7 ods. 20 ZoSÚ vyplýva, že na výpočet ukazovateľa schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, sa použijú tieto položky: a) čistý príjem spotrebiteľa, b) náklady na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa a osôb, voči ktorým má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť, c) výška splátky spotrebiteľského úveru a d) peňažné záväzky znižujúce príjem spotrebiteľa. Pokiaľ v podanom odvolaní žalobca argumentuje, že zo zisteného čistého príjmu prihliadal len na vynakladanie splátky poskytovaného úveru, postupoval tak jednak v zjavnom rozpore s ust. § 7 ods. 20 ZoSÚ, ktorý ustanovuje, že pre výpočet ukazovateľa sa použijú nie len výška splátky spotrebiteľského úveru v zmysle § 7 ods. 20 písm. c/ ZoSÚ, ale i peňažné záväzky znižujúce príjem spotrebiteľa (§ 7 ods. 20 písm. d/ ZoSÚ). Žalobca v odvolaní opätovne rozsiahle opísal aká je metodika výpočtu limitu ukazovateľa schopnosti splácať úver. Žalovaný má za to, že toto nemá na rozhodnutie súdu nijaký vplyv. Je zrejmé, že predchodca žalobcu nedostatočne posúdil finančnú bonitu spotrebiteľa. Vysvetlenie metodiky výpočtu je bezpredmetné. Súd prvej inštancie v konaní dospel k vecne správnejmu záveru o nedostatku aktívnej vecnej legitimácie žalobcu v spore, nie je ani dôvod zaoberať sa argumentáciou žalobcu v odvolaní týkajúcou sa skúmania bonity poskytovateľom úveru, keďže táto ani nie je spôsobilá zmeniť, ovplyvniť rozhodnutie odvolacieho súdu.

4. Žalobca k vyjadreniu žalovaného uviedol, že trvá na podanom odvolaní a odvolacom návrhu.

5. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 ods. 1 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 CSP), ktoré ale nezistil, súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správny a je dôvodné ho potvrdiť.

6. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalobu zamietol; II. žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v plnom rozsahu.

Predmetom odvolacieho konania je posúdenie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie.

7. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná, nakoľko žalobca v konaní nie je aktívne vecne legitimovaný. Skúmal, či pred postúpením pohľadávky na žalobcu došlo k zákonnému vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru ako podmienky postupiteľnosti pohľadávky na tretiu osobu, a dospel v danom prípade k záveru, že nebol zachovaný postup v zmysle ust. § 53 ods. 9 a § 565 O.z., keď vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že oznámenie o zosplatnení úveru sa dostalo do dispozičnej sféry žalovaného. Poukázal tiež na to, že v oznámení o zosplatnení nie je uvedené, pre ktorú dlžnú splátku veriteľ pristúpil k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti celého úveru. Nakoľko právny predchodca žalobcu vyzval žalovaného na úhradu celého úveru, bol súd tiež názoru, že nemožno uvažovať o tom, že by došlo k platnému postúpeniu len časti pohľadávky banky, ktorá bola splatná ku dňu jej postúpenia, a to pre absenciu výzvy v zmysle ust. § 92 ods. 8 ZoB, ktorá by obsahovala špecifikáciu tejto splatnej časti pohľadávky. Uviedol, že aktuálna rozhodovacia prax pripúšťa, aby za výzvu na plnenie podľa § 92 ods. 8 ZoB bolo možné považovať aj oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti za súčasnej podmienky, že jeho obsahom je zároveň výzva dlžníkovi na zaplatenie konkrétne určeného dlhu a ak je toto oznámenie dlžníkovi doručené, relevantným je obsah oznámenia o predčasnej splatnosti. Ďalej uviedol, že Oznámenie veriteľa o vyhlásení mimoriadnej splatnosti (celého) úveru z 5.8.2019 vzhľadom na jeho obsah nemožno považovať za výzvu dlžníkovi na úhradu časti (splatnej)

pohľadávky. Uzavrel, že pokiaľ nebola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru zákonným spôsobom, pohľadávka veriteľa nie je postupiteľná, nakoľko tomu bráni ustanovenie § 525 ods. 1 O.z. a § 17 ods. 1 ZoSÚ. Ak určitá pohľadávka nie je postupiteľná, postúpenie je objektívne neprípustné, potom jej postúpenie je svojím obsahom a účelom v priamom rozpore so zákonom a je neplatné podľa ust. § 39 O.z., a to nielen medzi účastníkmi zmluvy o postúpení, ale aj voči dlžníkovi. Vzhľadom na to, že žalobca platne nenadobudol žalovanú pohľadávku, nie je aktívne vecne legitimovaný v predmetnom spore, z ktorého dôvodu žalobu zamietol.

Odvolaťel namietal, že aj keď sa jedná z hľadiska dôvodov zamietnutia žaloby o otázku parciálnu, podľa jeho názoru žiaden zákon neukladá veriteľovi v zosplatňujúcom úkone uvádzať splátku, pre ktorú k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti došlo. Ďalej bol názoru, že je nepochybné, že aj za situácie, že uvedenú písomnosť (Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru č. 42769165010005, Predžalobná upomienka, z 5.8.2019) prevzala matka žalovaného, v zmysle príslušných právnych predpisov (§ 2 ods. 7 zákona č. 324/2011 Z. z. o poštových službách a o zmene a doplnení niektorých zákonov) a rozhodovacej praxe súdov bolo v konaní preukázané, že výzva bola žalovanému riadne doručená, a to aj s ohľadom na to, že v zmysle ust. § 45 ods. 1 O.z. mal žalovaný objektívnu možnosť sa s touto výzvou oboznámiť. Z výsledkov dokazovania podľa názoru žalobcu vyplýva, že uniesol dôkazné bremeno a riadne preukázal doručenie oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti žalovanému. Žalobca pripojil k podanej žalobe aj vyhlásenie mimoriadnej splatnosti a podľa ustálenej súdnej praxe (vrátane logiky veci) možno za výzvu na plnenie považovať aj samotnú žalobu. Žalovaný sa tak o vyhlásení mimoriadnej splatnosti dozvedel najneskôr dňom, kedy mu bola žaloba zo súdu doručená. Ak boli v čase podania žaloby (resp. v čase jej doručenia žalovanému) splnené podmienky pre platné vyhlásenie spotrebiteľského úveru za splatný – čo boli, aj keď súd z tohto hľadiska absolútne predmetnú problematiku neposudzoval – potom nemožno prijať záver o neplatnom vyhlásení mimoriadnej splatnosti a niet logických (ani žiadnych iných) pochybností o tom, že žalovanému bol zosplatňujúci úkon (v rámci samotnej žaloby) doručený a argument o nepreukázaní doručovania tejto listiny stratil svoj logický podklad (je vyvrátený preukázaným opakom). S uvedeným je úzko spojená možnosť platného postúpenia pohľadávky, ku ktorej je potrebné uviesť, že aj postúpenie (zosplatnenej) pohľadávky podľa § 92 ods. 8 ZoB bolo platným právnym úkonom. Oznámenie veriteľa o vyhlásení mimoriadnej splatnosti (celého) dlhu z 5.9.2019 vzhľadom na jeho obsah nemožno považovať za výzvu dlžníkovi na úhradu časti (splatnej) pohľadávky. Za výzvu na plnenie možno predsa nepochybne považovať samotnú žalobu. Na základe uvedeného je zrejmé, že tu bolo hneď niekoľko perfektných výziev spĺňajúcich podmienky pre platné postúpenie pohľadávky podľa § 92 ods. 8 ZoB, na základe čoho považuje žalobca za preukázané, že súd nesprávne vyhodnotil žalobcom predložené dôkazy a zároveň vec nesprávne právne posúdil, ak síce použil správne ustanovenie zákona, ale toto nesprávne vykladá. S ohľadom na vyššie uvedené považuje žalobca za preukázané, že došlo k riadnemu doručovaniu do dispozičnej sféry žalovaného, ktorý sa o rozhodných právnych úkonoch preukázateľne dozvedel najneskôr podaním žaloby samotným veriteľom. Keďže boli po celý čas splnené podmienky pre platné vyhlásenie úveru za jednorazovo splatný a zároveň pre platné postúpenie pohľadávky, nemožno prijať iný právny záver ako ten, že žalobca je aktívne vecne legitimovaný subjektom v tomto konaní.

Odvolaťel súd k uvedeným námietkam odvolateľa v prvom rade uvádza, že pri otázke či žiadosť o jednorazové splatenie (Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru) musí obsahovať aj identifikáciu splátky, pre omeškanie s ktorou má dôjsť k strate zodpovedajúcej výhody, platí, že ak právo veriteľa žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky môže zmluvný partner spotrebiteľa využiť najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky (kde inak špeciálna úprava z ustanovenia § 53 ods. 9 O.z. spôsobuje v drvivej väčšine prípadov vrátane všetkých dojednaní o splátkach s mesačnou a kratšou frekvenciou nepoužiteľnosť všeobecnej úpravy z § 565 vety druhej O.z. o možnosti použitia práva veriteľom najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky) a takému využitiu má (musí) predchádzať upozornenie spotrebiteľa na uplatnenie práva v lehote nie kratšej ako 15 dní; bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatnenie, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutia oboch v zákone ustanovených lehôt). Na právny úkon nekonkretizujúci splátku preto je dôvod nazerať ako na úkon zákon obchádzajúci (nakoľko napriek nezakotveniu výslovnej zákonnej požiadavky na takúto náležitosť jej absencia spôsobuje nedodržanie účelu úpravy, ktorým je možnosť overenia si splnenia požiadaviek slúžiacich zvýšenej ochrane spotrebiteľa) a i nedostatočne určitý, v oboch prípadoch sankcionovaný neplatnosťou (či už podľa § 39 alebo § 37 ods. 1 O.z.). /por. uznesenie NS SR z 13.2.2025 sp. zn. 6Cdo/152/2022/

Bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatnenie, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutia oboch lehôt podľa § 53 ods. 9

Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31. októbra 2024). Právny úkon nekonkretizujúci splátku je preto nedostatočne určitý, sankcionovaný neplatnosťou (podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka). (R 34/2025)

Z uvedeného vyplýva, že predmetný zosplatňujúci úkon pôvodného žalobcu (Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru č. 42769165010005, Predžalobná upomienka, z 5.8.2019) je vzhľadom na absenciu konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatnenie, nedostatočne určitý, sankcionovaný absolútnou neplatnosťou (podľa § 37 ods. 1 O.z.).

Na základe uvedeného (z dôvodu absolútnej neplatnosti zosplatňujúceho úkonu) tak už neboli relevantné otázky doručenia zosplatňujúceho úkonu a odvolací súd sa s nimi z tohto dôvodu už nezaoberal.

Odvolací súd ďalej k otázke platnosti postúpenia pohľadávky podľa § 92 ods. 8 ZoB a vyššie uvedeným námietkam odvolateľa uvádza, že v sporoch s ochranou slabšej strany súd skúma vecnú legitimitáciu z úradnej povinnosti (vecnou legitimitáciou sa rozumie stav vyplývajúci z hmotného práva, kedy hmotné právo určuje, či žalobcovi svedčí tvrdené subjektívne právo, inak povedané, či má nárok na plnenie, ktorého sa v konaní domáha; vecná legitimitácia je jedným z predpokladov úspešnosti v konaní); dôkazné bremeno preukázania splnenia podmienok podľa § 92 ods. 8 vety prvej ZoB pred postúpením pohľadávky zaťažuje veriteľa, a to aj v prípade, že spotrebiteľ nepoprel s tým súvisiace skutkové tvrdenia veriteľa. Prvoinštančný súd zamietol žalobu žalobcu o plnenie z titulu spotrebiteľskej zmluvy z dôvodu, že žalobca v danom spore nie je aktívne vecne legitimovaný, platne nenadobudol žalovanú pohľadávku, keďže nebola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru zákonným spôsobom, pohľadávka veriteľa nie je postupiteľná a ak určitá pohľadávka nie je postupiteľná, postúpenie je objektívne neprípustné, je svojim obsahom a účelom v priamom rozpore so zákonom a je neplatné, a to nielen medzi účastníkmi zmluvy o postúpení, ale aj voči dlžníkovi. Odvolací súd je názoru, že ak mal súd prvej inštancie v okolnostiach danej veci za to, že podmienka pre platné postúpenie pohľadávky banky (z pôvodného žalobcu na žalobcu) v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB splnená nebola a žalobca nie je preto v spore aktívne vecne legitimovaný (s čím sa odvolací súd stotožňuje), spor z hľadiska právneho posúdenia veci rozhodol vecne správne. Žalobca nepreukázal, že došlo k platnému právnemu úkonu o predčasnej splatnosti úveru poskytnutého žalovanému, pričom bez jeho preukázania, nemožno považovať za platné postúpenie predmetnej bankovej pohľadávky (ust. § 92 ods. 8 ZoB oprávňovalo banku postúpiť tretej osobe len pohľadávku, ktorá bola v čase postúpenia splatná, porov. R 4/2021, R 60/2018). Ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB predpokladá pre platné postúpenie pohľadávky banky na iný subjekt osobitnú výzvu banky klientovi, že je v omeškaní so splatením čo i len časti svojho peňažného záväzku, pričom touto výzvou nie je (nemôže byť) výzva banky podľa ust. § 53 ods. 9 O.z. ani oznámenie o vyhlásení úveru za predčasne splatný. (porov. rozsudok NS SR z 30.7.2025 sp. zn. 1VCdo/4/2025, R 38/2025)

Skutočnosti uvedené v odvolaní žalobcu vzhľadom na vyššie uvedené neboli spôsobilé spochybniť správnosť skutkových a právnych záverov, ku ktorým dospel súd prvej inštancie a vecnú správnosť rozsudku.

Strana konania má právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu (porov. uznesenie NS SR sp. zn. 2 MCdo 7/2009).

V posudzovanej veci súd prvej inštancie uviedol rozhodujúci skutkový stav, stanoviská procesných strán v prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad, pričom vyvodil vecne správne závery.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (porov. rozhodnutie ÚS SR sp. zn. IV. ÚS 252/04). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (porov. rozhodnutie ÚS SR sp. zn. I. ÚS 50/04, uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo 61/2010).

Vzhľadom na vecnú správnosť záveru súdu prvej inštancie o nepreukázaní aktívnej vecnej legitimitácie žalobcu v danom spore, nebol dôvod zaoberať sa argumentáciou žalobcu v odvolaní týkajúcou sa skúmania bonity žalovaného poskytovateľa úveru (keďže by nebola spôsobilá ovplyvniť rozhodnutie odvolacieho súdu).

Všeobecný súd (prvoinštančný aj odvolací) nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam (postačuje ak rozhodnutie dostatočne objasňuje skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzalo do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania). Preto odôvodnenie rozhodnutia, ktoré stručne a jasne objasní

skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.

Odvolačný súd podľa § 387 ods. 1 CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil. Týkalo sa to aj výroku o náhrade trov konania. Úspešnému žalovanému podľa § 255 ods. 1 CSP vznikol nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, voči žalobcovi v konaní neúspešnému.

8. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

Podľa § 251 CSP trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

Podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

O nároku na náhradu trov tohto odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP tak, že procesne plne úspešnému žalovanému priznal právo na náhradu trov tohto odvolacieho konania v plnom rozsahu, a to z dôvodu, že strana, ktorá mala plný úspech vo veci (žalovaný), má nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov proti strane, ktorá vo veci úspech nemala (žalobca), keď odvolací súd nevidel v predmetnom spore žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali výnimočné nepriznanie náhrady trov konania (§ 257 CSP).

9. Tento rozsudok prijal senát odvolacieho súdu hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/. (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 424 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods.1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods.2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods.1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods.2 CSP)

Súd vždy poučí strany o ich práve zvoliť si advokáta a o možnosti obrátiť sa na Centrum právnej pomoci. (§ 160 ods. 2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. (§ 431 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. (§ 431 ods. 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. (§ 432 ods.1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods.2 CSP)

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. (§ 433 CSP)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 434 CSP)

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. (§ 435 CSP)